

serrat, just després de la tancada d'intel·lectuals» (1971).

Amb un estil àgil i elegant, Oriol Pi de Cabanyes aconsegueix que el lector l'acompanyi en aquesta selecció de moments, converses, trobades amb algunes de les grans ànimes creatives i pensants de la segona meitat del segle XX. Una gran lliçó de llum humana i humanista.

Attilio Bertolucci

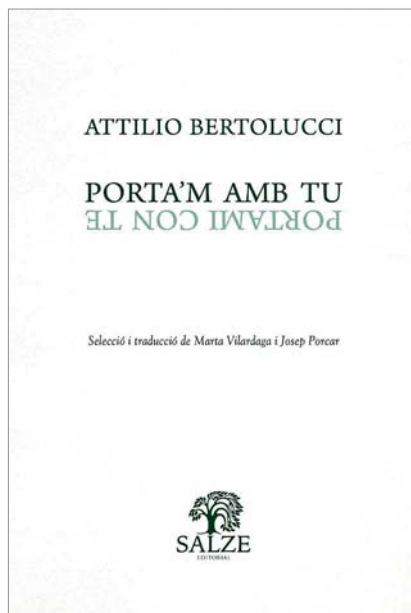
Porta'm amb tu

Selecció i traducció de Marta Vilardaga i Josep Porcar
Salze, Castelló de la Plana, 2021.

Des de Castelló, l'editorial Salze proposa descobrir poetes internacionals d'una gran qualitat que no han estat traduïts encara al català. En aquest context, Marta Vilardaga i Josep Porcar han dut a terme la selecció i la traducció de poemes d'Attilio Bertolucci al volum *Porta'm amb tu*.

Des del primer poemari del 1929 —*Sírio*— fins al darrer del 1997, *La sarganta de Casarola*, s'escolen unes set dècades de dedicació poètica i nou títols tan originals com *Viatge d'hivern* (1971), àmpliament representat en l'antologia, o *El dormitori* (1984), novel·la en vers estructurada en 46 capítols cants.

Es tracta d'una petita joia lírica molt ben introduïda pels mateixos traductors i que visualitza l'entorn

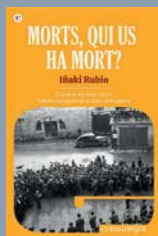

d'una família lliurada a l'art. Attilio és el pare dels cineastes de fama mundial Bernardo i Giuseppe Bertolucci. Professor d'història de l'art, els va influir amb el seu amor a l'art cinematogràfic, alhora que el cinema el va influir com a poeta. Com molt bé afirmen els traductors: «Més que no pas imatges, són fotogrames impressionistes, expressionistes o cubistes, zooms, flaixos il·luminadors, flaixbacks sobtats i *racconti* retrospectius, rigor escenogràfic i meditats de càmera els que travessen i articulen les seves peces.» I no dubten a qualificar aquest llenguatge poètic de «cinètic»: «Un estat de trànsit que al capdavall suposa una reflexiva dissecció del

pas del temps.» Una poètica sense artificiositat que combina l'aspecte natural amb una gran capacitat d'expressar la complexitat del real.

En aquest sentit, un poema com «Despertar» esdevé representatiu del que comentem. En un moment determinat, diu el poeta: «Sobre el marbre lluent / Perfumat de coloret rosa, desmemoriat objecte / De poesia revelat per coloms de cel·luloide [...] Senten o creuen sentir des de calms rierols / com s'enlairen concerts subtils de peixos.» Sota una aparent simplicitat, construeix imatges com la dels «coloms de cel·luloide» i, alhora, problematitza la percepció de la realitat: «Senten o creuen sentir» aquests inaudits concerts que eleven subtilment els peixos.

No us perdeu la bellesa del centenar de poemes seleccionats que mostren al lector cronològicament l'evolució de l'obra d'Attilio Bertolucci ni el final colpidor de «Cançó trista en tres parts»: «A aquells que voldrien tenir-me aquí / —morts que m'estimen encara / perquè no els queda res més a fer / que estimar-me fins que també jo / no hagi tornat amb ells [...] vius que mai no m'han estimat / i diuen que prefereixen / aquella meua poesia d'una gràcia / proverbial, dic: deixeu-me anar, / juny és ventós / i aquestes fulles amargues / estan apegaloses de llueres infinites, deixeu-me marxar.»

TRIA
PERSONAL